

jardangs, utan kompass och utan tändstickor och äta upp det brödförråd han medtagit för de andras räkning.

”Han har blivit tokig och kan aldrig hitta oss mer”, föreslog Sadik med största lugn. Jag tyckte mig se den olycklige halvspringande och med en vansinnigs stirrande blick fäst mot marken, förgäves sökande ett förlorat spår. Det är lika farligt att gå vilse i Lop-landets irrgångar mellan jardangs som i de romerska katakombernas underjordiska gångar. De förra äro mera vidsträckta, men över dem lyser solen om dagen och om natten tindra stjärnorna över den ensammes steg.

Vi kunde ju inte bryta upp utan Ali och åter motsåg jag en väntans och orons prøvotid. På kvällen tändes en väldig vårdkas, vars sken måste synas miltals inåt öknen.

Jag hade just givit order åt Sadik, Babeddin och Rozi att följande morgon söka den saknades spår och finna honom — då jag hörde ropet: ”Ali kelldi”, Ali har kommit! Och mycket riktigt. Där kom han halvdöd och förbi med virrig uppsyn raglande till mitt tält. Han hade förlorat spåret och strövat hit och dit ända tills han sett vår eld.

Nu var alltså även den oron stillad och vi kunde nästa morgon lämna den farliga stranden och åter skänka mitt gamla Lou-lan åt dess majestätiska ensamhet.

Vår Lop-nor-färd led mot sitt slut och blott en vecka återstod av de två månader, som genom beslut i